

Nenda läks ta omma teed jäalle mäest ülesesse se kord maanteed möda. Tühja köhhuga ja vässind, agga räästast holega kandes. — Siis tulli üks mees heas riides temma järrel, ja küüsits: Kust ja tulled ja kuhho lähhäd sa? Poisike räkis vähhbe haval keik omma luago, mis ašja ta käimud ja ka et ta letus tühjaks läinud.

„Sedda ma olleksin iwinud sulle ette üttelda, et sa seal ilma aego käid, armas laps, agga et sa sedda kiusatust, mis lounasöma ja winaga sulle tulli, olled ärravõitnud, siis pead sa minno jures öhtoodet sama; varsti jouame minno perressé!“

Nenda se olli ka; üks lemmi maea mäerinnas, jõe äres, pikkal kuuskede ja sarrapude washbel seisus nende ees. Perremees hüdis omma ödde: „Margareta, minna toen sulle siin ühhe weikeste wöera, kelle köht tühhi on; to temmale omimetegi köhhe piima ja wöid ja juusto ja leiba!“

„O! keik ühhe korraga?“ ütles ödde naerates; „kas temmal lähhäb ni mitto ašja tarvis omma köhto täita?“

Siiski töi temma lahke melega keik mis tahheti, panni isse wöid leiva peale ja rõmustas et se poissi näitis vägga magquis olema. Jürri meel sai ka rõenisaks; kui ta köht täis olli panni temma käed riisti ja lugges tassaste tänno palvet.

Tallopeeg olli sedda aega muistaräästaga teg-
go teind, ja ütles: „Mia uösun, sedda jallakest
juuniks lahhässe panna; katsume emmeti.“ Jürri
meel olli hea ja ta aitas selle jures ni paljo kui
ta wöis, ja kui nemmad sellega ollid teime jaand,
tänuas temma süddamest, toido ja keige selle abbi
ja armo eest, mis temmale ja sinnule olli teh-
tud. —

„Selle willetsa pölvve pärrast, mis ehk nüüd
pea teie lätte tulleb, ei pea sa ka mitte vägga
kurivästama, wöib olla, ehk ma iwin sulle üks-
kord kohta juhhatada!“ ütles perremees. Jürri
tänuas ommas süddames Jummalat selle ne lo-
tuusse eest; agga omma wanuaeide peale möttel-
des, ütles temma: „Omma ello pärrast ma ei
kardafoki nenda kui wanuaeide pärrast, kel ilma
minuta feddagiga ei olleks, kes tedda armastab
ja aitab.“

„Moh, kül Jummal aitab!“ ütles tallopeeg
ja andis poissile veel tükki pekti kasa, wanuaeis-
dele via. Tännelikko ja rõömsa melega kändis
Jürri möda mägge üllepiddi ja jendis widde-
wilful soje. Wanacit kulis pead wanutades
peksi jutte pealt ja ütles wiimaks kuriva melega:
„Minna olsen kül cunegi arwanud, et se nenda
piddi tullema; agga et sa selle hädda ja waewa